

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 318/08-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť V. A., Ž. zastúpeného advokátom JUDr. D. K., Ž. vo veci namietaného porušenia jeho základného práva slobodne sa združovať podľa čl. 29 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zápise Robotníckej strany R. v registri strán s dodatkom „v likvidácii“ od 1. októbra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. A. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 7. novembra 2007 doručené podanie V. A. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „Návrh na preskúmanie rozhodnutia o pozastavení činnosti politickej strany“. Sťažovateľ uviedol, že oprávnenosť podaného návrhu „opiera o ustanovenie § 18 ods. 2 Z č. 38/1993 Z. z., keď

konaním porušovateľa sú jemu ako fyzickej osobe porušované jeho občianske práva, ale i práva člena politickej strany R.“.

Z podania vyplýva, že «Porušovateľ oznámením zn. 203-2/2001/06321 zo dňa 24. 10. 2005, oznámil predsedovi strany M. K., že odmieta zápis zmeny štatutárneho orgánu a sídla strany z dôvodu, že s účinnosťou od 1. 10. 2005 zapísal stranu v registri s dodatkom „v likvidácii“ a to v dôsledku nesplnenia povinností vyplývajúcich z § 34 ods. 3 zákona č. 85/2005 Z. z. Tým istým oznámením bolo oznámené že strana R. môže vykonávať svoju pôsobnosť len v súvislosti s jej likvidáciou.».

Podľa sťažovateľa „Ustanovenie uvedeného § vytváralo povinnosť do 30. 09. 2005 doručiť porušovateľovi oznámenie náležitostí uvedených v odseku a, b, príslušného § a to pod hrozbou, že ak tak nebude urobené politická strana bude od 1. 10. 2005 zapísaná s dodatkom v likvidácii s pôsobnosťou jej činnosti smerujúcou len k zrušeniu strany.

Príslušné zákonné opatrenie zaoberá sa len následkami nesplnenia si povinnosťami v stanovenej lehote, nezaoberá sa však skutočnosťou ak doklady budú doručené včas a však budú obsahovať písomné vady.

Politická strana R. zákonnú povinnosť splnila dňa 29. 9. 2005, teda včas, čo potvrdzuje i otláčok pečiatky Ministerstva vnútra SR.“.

V súvislosti s tým sťažovateľ predkladá ako dôkaz oznámenie politickej strany R. z 28. septembra 2005 s tým, že uvedené oznámenie malo podľa názoru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) „nedostatok v tom, že toto bolo podpísané už snemom zvoleným novým štatutárnym zástupcom ktorý ešte nebol zapísaný v zozname Ministerstva vnútra a nebol overený jeho podpis“.

Sťažovateľ zastáva názor, že ministerstvo vnútra „malo analogicky postupovať podľa ustanovení zákona 85/2005 Z. z. ktoré pozná napríklad § 10 odsek 4 ale i iných a to tak že ak predložené doklady neboli v súlade so zákonom bolo Ministerstvo povinné do 15 dní vyzvať štatutárny orgán strany na odstránenie nedostatkov. Len ak nedostatky neboli by odstránené v určenej lehote môže konanie považovať za neúspešné a toto zastaviť.

Porušovateľ tak nekonal na odstránenie nedostatkov nevyzval a práve naopak doplnenie návrhu na zápis štatutárneho orgánu doručený mu 13. 10. 2005 odmietol.“.

Pretože Robotnícka strana R. je od 1. októbra 2005 v likvidácii, bráni to jej akejkol'vek činnosti. Sťažovateľ tvrdí, že takýto postup je v rozpore so zákonom, a tým „sú porušované jeho občianske práva ale i práva ako člena strany podieľať sa na jej činnosti a to nie len v rámci jej orgánov ale i v komunálnych orgánov kde strane nebolo umožnené svojimi zástupcami kandidovať“.

Z týchto dôvodov sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia ministerstva vnútra «o zapísanie robotníckej strany R. s označením „v likvidácii“ čo jej bráni v jej pôsobení, a s prihliadnutím na predložené doklady a dodržanie povinnosti vyplývajúcej z § 34 ods. 3 zákona č. 85/2005 rozhodnutie o tomto zápise zrušiť»

Na základe výzvy ústavného súdu z 18. marca 2008 sťažovateľ predložil nové podanie z 1. apríla 2008, v ktorom uviedol, že jeho úmyslom bolo návrhom na preskúmanie pozastavenia činnosti politickej strany R. podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) proti rozhodnutiu ministerstva vnútra, „ktoré odmietlo činnosť politickej strany R. a s účinnosťou od 01. 10. 2005 eviduje stranu s dodatkom v likvidácii, čo znemožňuje jej akúkoľvek činnosť, okrem jej likvidácie“.

Sťažovateľ dospel k záveru, že uvedeným rozhodnutím ministerstva vnútra boli porušené jeho „základné občianske práva“, a navrhuje, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„- zápisom dňa 01. 10. 2005 politickej strany R. s označením v likvidácii, ktoré nebolo v súlade s § 34 ods. 4 zákona č. 85/2005 Z. z. Ministerstvo vnútra SR porušilo zákon

- Ministerstvo vnútra SR svojim zápisom zo dňa 01. 10. 2005 porušilo sťažovateľovi základné občianske právo združovať sa, byť čelom a funkcionárom v politickej strane R.

- Ministerstvu vnútra SR sa nariaďuje obnoviť stav pred porušením zákona a umožniť činnosť politickej strany R. bez označenia v likvidácii.“

Ústavný súd prípisom z 29. júla 2008 vyzval ministerstvo vnútra, ako sťažovateľom označeného porušovateľa jeho základného práva podľa čl. 29 ods. 1 ústavy, aby sa vyjadrilo k podaniam sťažovateľa. Vo vyjadrení ministerstva vnútra sp. zn. KM-2416/2008 doručenom ústavnému súdu 11. septembra 2008 sa okrem iného uvádza:

„Ku klasifikácii konania ministerstva vnútra zo strany sťažovateľa ako konania, ktorým boli porušené základné občianske práva je potrebné uviesť, že konanie podľa § 34 zákona č. 85/2005 Z. z. o politických stranách a politických hnutiach, je konaním vo veci práv a povinností právnických osôb, t. j. politických strán.

Obmedzenie práva člena strany Robotnícka strana R. politicky pôsobiť i naďalej v tejto konkrétnej strane z dôvodu jej vstupu do likvidácie pre nesplnenie povinnosti ustanovenej zákonom je dôsledkom nenaplnenia zákonnej povinnosti zo strany právnickej osoby (politickej strany) a teda je obmedzením zo strany tejto konkrétnej právnickej osoby.

Keďže konanie registrového orgánu podľa § 34 zákona č. 85/2005 Z. z. o politických stranách a politických hnutiach je konaním o právach a povinnostiach právnickej osoby - politickej strany alebo politického hnutia, odvolávanie sa občana ako člena strany na porušenie jeho základného občianskeho práva neobstojí. Žiadne rozhodnutie, opatrenie, oznámenie alebo upovedomenie ministerstva vnútra sa netýkalo osoby V. A., ktorý môže ako každý iný občan tohto štátu za podmienok ustanovených zákonom zakladať politické strany, združovať sa v nich a pôsobiť v nich.

Pri odôvodnení sťažnosti písomnými chybami podania zo dňa 28. 9.2005 a porušením povinnosti ministerstva vnútra vyzvať podľa § 10 ods. 4 zákona č. 85/2005 Z. z. o politických stranách a politických hnutiach štatutárny orgán na ich odstránenie je potrebné poukázať na skutočnosť, že pokiaľ by oznámenie o zmene štatutárneho orgánu strany podľa § 10 ods. 1 zákona bolo predložené registrovému orgánu súčasne s vyhlásením podľa § 34 ods. 3 zákona, v takom prípade by mal registrový orgán povinnosť vyzvať štatutárny orgán na odstránenie nedostatkov podania podľa § 10 ods. 4 zákona.

Vzhľadom na skutočnosť, že písomnosti preukazujúce sťažovateľom uvádzaný stav ku dňu 28. 9. 2005 boli doručené registrovému orgánu až dňa 13. 10. 2005 (hoci mali nastať dňom 28. 9. 2005), dôvod pre postup registrového orgánu podľa § 10 ods. 4 zákona nebol založený.“

K citovanému vyjadreniu ministerstva vnútra zaujal stanovisko právny zástupca sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 6. októbra 2008, v ktorom poukázal predovšetkým na to, že:

„Obmedzenie sťažovateľových práv, ako člena strany, považuje za dôsledok nenaplnenia povinnosti zo strany právnickej osoby (politickej strany), čím odvolanie sa občana, ako člena strany na porušenie jeho základných práv, podľa jeho názoru neobstojí.

V závere vyjadrenia pán minister uvádza, že ak by vyhlásenia o zmene štatutárneho orgánu boli ministerstvu doručené, súčasne s vyhlásením podľa § 34 ods. 3 zákona 85/2005 Z. z., bol by mal registrový orgán ministerstva povinnosť vyzvať štatutárny orgán strany na odstránenie nedostatkov podania podľa § 10 ods. 4, uvedeného zákona. Záverom určil aj, že likvidátorom strany je p. M. K.

So záverom vyjadrenia nemôžeme súhlasiť. Ustanovenie § 34 ods. 3 horeuvedeného zákona presne stanovilo v lehote do 30. 9. 2005, doručiť Ministerstvu vnútra SR vyhlásenie s jeho presným obsahom. Z textu tohto ustanovenia nikde nevyplýva, či vyhlásenie má byť podpísané štatutárnym orgánom, ministerstvom evidovaným, alebo novozvoleným. Preto že s takouto alternatívou zrejme zákon nepočítal. Nesplnenie zaslania vyhlásenia v stanovenom termíne v odseku 4 horeuvedeného paragrafu určuje ďalšie zákonné následky.

Z predloženého, Ústavnému súdu SR, dokladu je preukázané, že oznámenie podľa § 34 ods. 3, uvedeného zákona, bolo Ministerstvu riadne a včas predložené dňa 29. 9. 2005, teda v lehote. Tým nemohlo byť naplnené ustanovenie odseku 4 horeuvedeného paragrafu. Uvedený odsek v texte nikde neuvádza, že Ministerstvo vnútra SR, môže zaradiť stranu do likvidácie, i vtedy, ak vyhlásenie bude mať prípadné nedostatky, ktoré však nebudú odporovať požadovanej lehote a určenému obsahu, ktorý musí oznámenie spĺňať.

Následne je potom dôvodný postup podľa § 10 ods. 4 Zákona č. 85/2005 Z. z., podľa ktorého Ministerstvo vnútra SR, malo na nedostatok v lehote do 15 dní zaslať štatutárnemu orgánu upozornenie na odstránenie nedostatku a to jeho overenie podpisu štatutárneho orgánu.

Aj keď tak Ministerstvo neurobilo, štatutárny orgán strany v súlade s ustanovením § 10 ods. 1 horeuvedeného zákona predložil Ministerstvu vnútra SR všetky potrebné doklady s overenými podpismi dňa 13. 10. 2005, ktoré boli doložené k sťažnosti. Tieto doklady Ministerstvo vnútra SR však odmietlo prijať.

Z uvedených dokladov je preto preukázateľné, že tak, ako uvádza pán Minister, nemôže byť likvidátorom strany M. K., ktorý bol Snemom dňa 28. 9. 2005 z postu predsedu strany odvolaný a rovnako nemôže vykonávať nezákonnú likvidáciu.

Uvedené doklady svedčia i o nesprávnom stanovisku Ministerstva vnútra SR, uvedenom v jeho vyjadrení a o oprávnenosti podanej sťažnosti.“

K stanovisku právneho zástupcu sťažovateľa je pripojený list samotného sťažovateľa, v ktorom zotrváva na názore, že boli porušené jeho „ústavné práva“, a to v dôsledku toho, že „boli porušené ústavné práva strany, ktorej som členom. Nejasný zákon a jeho špatná interpretácia MV SR ma spravili bezpartajným a proti tomu namietam. Ja do inej strany nevstúpim, lebo moja strana je R.! Pán minister nemá žiadne oprávnenie doporučovať zakladať mi iné politické strany a združovať sa v nich.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd považuje najskôr za potrebné uviesť, že rešpektuje vôľu sťažovateľa a jeho podanie posudzuje ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ak by ústavný súd pokladal podanie sťažovateľa za návrh na začatie konania o rozpustení alebo pozastavení činnosti politickej strany alebo hnutia podľa čl. 129 ods. 4 ústavy a podľa § 64 a § 65 zákona o ústavnom súde, musel by ho odmietnuť ako podaný zjavne neoprávnenou osobou, lebo sťažovateľ ako fyzická osoba nie je podľa § 65 ods. 1 zákona o ústavnom súde aktívne procesne legitimovaný na podanie takého návrhu. Podľa označeného ustanovenia zákona o ústavnom súde môžu takýto návrh podať okrem navrhovateľov uvedených v § 18 ods. 1 písm. a) až e) zákona o ústavnom súde [t. j. najmenej päťina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, generálny prokurátor Slovenskej republiky] taktiež politická strana alebo politické hnutie.

Sťažovateľ namieta, že rozhodnutie ministerstva vnútra o zápise Robotníckej strany R. v registri strán s dodatkom „v likvidácii“ od 1. októbra 2005 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“) nebolo v súlade s § 34 ods. 4 zákona č. 85/2005 Z. z. o politických stranách a politických hnutiach, a zároveň namieta, že tým bolo porušené jeho základné právo slobodne sa združovať podľa čl. 29 ods. 1 ústavy.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv alebo slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (princíp subsidiarity). Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha právomoc ústavnému súdu zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd občana je okrem iného aj právny prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, porušenie ktorého namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Sťažovateľ napáda rozhodnutie ministerstva vnútra, ktoré je podľa zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov ústredným orgánom štátnej správy [§ 3 písm. f), § 11 a § 35 ods. 1 a nasl. označeného zákona].

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v znení účinnom od 1. septembra 2003 v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci. Iným zásahom je aj nečinnosť orgánu verejnej správy.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Podľa § 247 ods. 3 OSP predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným.

Podľa § 248 písm. d) OSP súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné zákony. Zákon č. 85/2005 Z. z. o politických stranách a politických hnutiach neobsahuje ustanovenie, ktoré by vylučovalo preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov.

Podľa sťažovateľa je namietané rozhodnutie ministerstva vnútra takým rozhodnutím, ktorým bol ukrátený na svojich právach z dôvodu, že bolo vydané v rozpore so zákonom.

Z citovaných právnych noriem, najmä z čl. 46 ods. 2 ústavy, vyplýva, že vo veci sťažovateľa je daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve rozhodovať o napadnutom rozhodnutí najmä so zreteľom na to, že podľa jeho tvrdení toto rozhodnutie

porušuje jeho základné právo. Túto právomoc správneho súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom.

K tomuto aspektu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd už uviedol, že úlohou všeobecného súdu aj pri uplatňovaní Občianskeho súdneho poriadku a v spojení s čl. 46 ods. 2 poslednou vetou ústavy je zisťovať, či rozhodnutie správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmania, je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa základných práv alebo slobôd. V prípade, ak súd zistí, že to tak je, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania (m. m. II. ÚS 50/01).

Z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, z obsahu napadnutého rozhodnutia a z tvrdení sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ mohol a musel predtým, než doručil sťažnosť ústavnému súdu, podať žalobu podľa § 244 v spojení s § 247 OSP príslušnému všeobecnému súdu o preskúmanie napadnutého rozhodnutia v správnom súdnictve. Táto možnosť ochrany práv sťažovateľa v správnom súdnictve sa nedá vzhľadom na citovaný čl. 46 ods. 2 ústavy spochybniť.

K tomu treba dodať, že z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti musí zohľadňovať platnú právnu úpravu v oblasti rozdelenia právomocí, a teda zohľadňovať aj založenie právomoci všeobecných súdov ako správnych súdov vo veciach žalôb o preskúmanie rozhodnutí vydaných orgánmi verejnej moci, ku ktorým patrí aj ministerstvo vnútra.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vo vzťahu k čl. 46 ods. 2 ústavy a skutkového stavu opísaného sťažovateľom ústavný súd uzavrel, že ak bola možná a dostupná účinná právna ochrana základných práv a slobôd sťažovateľa v správnom súdnictve, je vylúčená právomoc ústavného súdu na konanie

v danej veci (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení § 25 ods. 2 a zákona o ústavnom súde), a preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol už po jej predbežnom prerokovaní.

Ústavný súd napokon dodáva, že pokiaľ sa sťažovateľ domáhal, aby na základe jeho sťažnosti vyslovil, že ministerstvo vnútra „zápisom dňa 01. 10. 2005 politickej strany R. s označením v likvidácii, ktoré nebolo v súlade s § 34 ods. 4 zákona č. 85/2005 Z. z.“, porušilo zákon, ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti v rámci svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nehodnotí rozhodnutia a postup orgánov verejnej moci z hľadiska dodržiavania zákonnosti, ale len z hľadiska zachovania základných práv a slobôd. Preto sa v konaní o sťažnosti nemožno domáhať vyslovenia porušenia zákona.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2008